

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
8 Iuliu st. v.
20 Iuliu st. n.

Esse in fie-care damnoca.
Redacțiunea în
Közép-utca nr. 395.

Nr. 28.

ANUL XX.
1884.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe ¹/₂ de an 5 fl.; pe ¹/₄
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Noptea de St. George.

— Operă bufă în 3 acte. —

(Urmare.)

Stan. Să nu te duci, tărtane! Să stai aici lângă noi și să ascuți la cântecile noastre!

Îtig. Bine, bine, Stane, nu me duc. (La o parte.) Că deu n'oi fi eu nebun, să las vinul și păharele pe mâna voastră. Trebuie să iau sêma cât beți, ca să nu me înșelați cumva la plată.

Stan. Nu vom bé dór ca și niște pești. Românul când bé e voios, și când e voios cântă; să cântăm dară, fraților!

Cor. Să cântăm

Stan. Uplete-ți cupa, Stane.

Inima să-ți crească!

Care-i mai frumoasă flóre,
Frate, să trăiească!

Cor. Care-i mai frumoasă flóre,
Frate, să trăiească!

Stan. Bé și scurge cupa 'ntrégă,
Pân' la-o picătură;
Lumea când ți-a fi mai dragă,
Crede 'n béutură!

Cor. Lumea când ți-a fi mai dragă,
Crede 'n béutură!

Stan. Bé și cântă și iubesc,
Sórbe frate spuma;
Sórbe pân' nu se trezesce,
Nu vom fi cât lamea!

Cor. Sórbe pân' nu se trezesce,
Nu vom fi cât lumea!

Stan. Bé și cântă și iubesc,
Dacă ești cu minte;
Trista jale te găsesce,
Când e mai ferbinte.

Cor. Trista jale te găsesce,
Când e mai ferbinte.

Stan. Hai închină, frățioare,
Inima să-ți crească!
Minunata scumpă flóre,
Frate, să trăiească!

Cor. Minunata scumpă flóre,
Frate, să trăiească!

SCENA IV.

Precedenții. Nicolae. Mai târziu Ruhela.

Stan. Ecă și Neculița. Dar fluerat-ai tu vr'odată a pagubă?

Nicolae. Eu (la o parte) care-oi chiti la nôpte, ca să pui mâna pe tóte comorile de prin pregiur, căci ea om sciutor și vędător ce voi fi acum, voi zări tóte limbile de foc ce vor eși din pământ; (tare) eu nici nu sciu ce este paguba.

Stan. Dar mēi, sefi că ți-s'a innecat ađi diminēță frate-teu?

Nicolae (flueră). Și pipa mea la el în gură.

Flēcăii rid cu hohot.

Un flēcău. Dar mēi Neculiță, al cui eră băietul, gol peste tot trupul, gol ca și mine 'n palmă, ce stetea collea dinaintea ușei tale?

Nicolae. Al meu, căci eu-l imbrac.

Flēcăii (erăș rid cu hohot)

Stan. De-mi vei spune îndată o minciună pe care s'o cred și eu ți dau de hent.

Nicolae (vaerându-se). Lasă-me Stanică al primarului, căci mult sânt bolnav, săracul de mine, vai, vai.

Îtig. Du-te la cocon doftor!

Stan. Las' că-l va lecuî Chiva!

Nicolae. Dă-mi să beu, cum mi-ai făgăduit!

Stan. Cu tótă bóla ta, tot mai voiesci să bei? Nu-ți dau, căci nu mi-ai putut minți, ca să te cred și eu.

Nicolae. Ci cá vorba hólei, minciună gólă; sânt să-nētos ca un peșce, și tu tot ai cređut că-s bolnav, plătesce-mi dară!

Stan. Îtig, adă lui Nicolae un ciocan de rachiu! (Ruhela intră cu vin próspect.)

Nicolae. Lasă Stănicule, că-i bun și vinul. (La o sticlă din mâna Ruhelui, o pune la gură și be.)

Ruhela. Ho, cum îndrăznesci

Să-ți cbrăznicesci?

Îtig. Haste gesehn, înapoi țigane!

Nicolae. Mai incet, mai domol, cocóne!

Stan. Ci dați-i pace,
Să bé cât i place.

Cor. Ci dați-i pace,
Să bé cât i place,
Și cât despre bani
Ve plătesce Stan.

Ruhela. Nu este vorba de bani, este vorba că spurcaciunea de țigan; a pus gura pe sticla nea de clestar, cine să mai bé din ea?!

Îtig. E so eram să đic și eu, cine să mai bé din sticla?

Stan. Să beți voi: tu și cu Ruhela!

Ruhela. Mai bine i-o sparg în cap.

Îtig. Și Stan plătesce.

Stan (ridicându-se cu toți flcăii). Să nu care cum-va să îndrăzniți!

Nicolae (care i-a bcut acum totă sticla, își șterge gura, pune sticla pe măsă și dice cătră Stan). Bogda proste, Stănicule!

Stan (aruncând bani pe măsă.) Na tărtane, ecă-ți plata.

Ițig (stringend cu lacomie.) Tctdeuna slugă gata. (Toți es, afară de Ițig și de Ruhela.)

SCENA V.

*Ițig și Ruhela.**Ruhela* (turiósă).

D'aș puté,
Pe legea mea,
I-aș frecă
Pe toți, pe toți,
Că-s tēlhari, is hoți!
Sunt ticăloși,
Batjocoroși.
Sunt misei.
Ca vai de ei.

De ce nu-s bărbat și eu,
Să mi-i frec pe placul meu!

Ițig (speriat).

Ruhela
Balabustela,
Ce ai,
Ce...?

Ruhela (dar ce-mi folosește că am bani, că un țigan ticălos pōte să-mi...

Stan a plătit cu prisos.

No veți. tocmai asta mă rimă la inima
tare decât obrăznicia țiganului. Stan, care nici pe
jumătate nu va avē atāta bogăție pe câtă avem noi
acum, crede, că cu banii sei pōte plăti ori și ce. Dar
las că i-o fac eu.

Ițig. Nu-mi pasă, fă i-o, numai să nu aște ceva cumva. Ce vrei să-i faci?

Ruhela. Dar tu n'ai ochi?*Ițig*. Ce are de a face ochii mei, cu pozna ta?

Ruhela. N'ai vędut nici odată pe Stan și pe Florica. dragostindu-se p'ăci prin pregiur, sēra, când credeau că nimeni nu-i pāndesce?

Ițig. Ba i-am vędut chiar eri. Insē...

Ruhela. Insē... nu știi tu, că Din i primarul, tatăl lui Stan și cu lelea Stana dascălița, muma Floricāi, s'au iubit in tinerețele lor?

Ițig. Ba am auzit și eu adese-ori vorbindu-se in cărcima noastră despre acēsta.

Ruhela. Ei se iubesc până și 'n ziua de astăzi.*Ițig*. En nu mai spune!

Ruhela. Și fiind el vęduv, ea insē vęduvă, jupānul
dar a pus de gând a se căsătorii cu lelea dascălița.

Ițig. Penteleg acum unde vrei să eși. Jupānul primar s'ar face foc și cătrān pe fiu-seu, decā ar ață, că umblă după fēta ibovnicei sale, sai Lieb, cum dicem noi.

Ruhela. Și fiind că primarul va tūrbā de bună sēmā auzind, că tocmai fiu-seu umblă să-i strice rostul...

Ițig. Meș voi duce eu și-i voi spune tōtă trēba.

Ruhela. No veți așa! Și pentru ca să fim cu atāt mai siguri, eu voi merge la lelea dascălița. Știi ce, să-i aducem de sērā chiar aici, să vędă ei cu ochii ce n'or voi pōte să credă din gura noastră.

Ițig. Să mergem!

Ruhela. Hi, hi, echen dir woser of meine nume
Kein Ițigleben, kein. (Es.)

SCENA VI.

Florica. Cor de fete.

Florica. Ah, un dor, un dor nespun
Sulțelul mi l'a repus,
Și nu știu cum să-i dau nume,
Căci pe asiā largā lume
N'are sēmēn, n'are deū,
Etā-me, oftez mereu!

Ori ce dic și ori ce fac,
De un gând nu me mai scap.
Cine, cine-mi tēlcuesce
Chinul, care me muncesce?
Cine-mi face lēc de dor,
Ca să scap și să nu mor!?

Cor. Lēc de dor să căutām,
Pe Florica să scāpām.

O! Chivuță, țigāncuță,
Vinā vin de grab drāguță,
Vinā, vinā de ne spune
Lēcūrile cele bune,
Să ne scapi pe soriorā,
Draga, scumpa Floriorā.

Florica. Inima imi bate 'n pēpt,
Par că mōrtea o aștept,
Și simțesc ca o sfērșelā
Și-o rușine și sfielā,
Când cu grōzā me gândesc
Ca-al meu foc să-l desvēlesc.

Cor. Nu te teme, scumpā dragā!
O Chivuță vin' de grabā!

Florica. Etā erba a nicolțit,
Etā cāmpul a 'nflorit,
Și e și de sērbătoare,
Dar pe mine tot me dōre,
Și nu știu, ce să me fac.
Bōla mea e fār' de lec.

Cor. Nu te teme, scumpā dragā,
O Chivuță vin' de grabā!

SCENA VII.

Precedentele. Chiva.

Chiva. Ce fetițe rumeniōre,
Drāgālașe, bālāiōre,
Fete mari cu dōr și foc,
Spune-le-aș tot de noroc.

Adā māna Reveicuță,
Ca să-ți cat prin ea puicuță,
Și să-ți spun de viitor,
De un mândru bādīșor!

O fētā. Veți colea surata Flōre,
Spune-i dēnsei unde-o dōre!

Cor. Spune-i, spune-i de noroc,
Căci de nu, mōre pe loc.
Hai Floricā lāngā ea,
Să-ți dirēgā inima!

Chiva. Hai fetiță rumeniōrā,
Drāgālașā bālāiōrā,
Să-ți pui inima la loc.

Cor. Hai Floricā lāngā ea,
Să-ți dirēgā inima!

Chiva. Dar să știți, că nu mi-i drag,
Să spun sōrtea in vileag.
Hai Floricā vin' cu mine,
Să grāiesc numai cu tine!

Cor. Hai Florică lângă ea
Să-ți diréga inima!

Chiva (se duce cu Florica la o parte, o ia de mână și privesce în palma ei, par că i-ar căută de noroc.) Te-am așteptat dela spartul horei, de ce n'ai venit?

Florica. N'am putut să scap de surate. Ca să-ți vorbesc, am trebuit să vin cu ele, dicând că voiesc să te întreb de noroc.

Chiva. Bine ai făcut, mieluşelule, bine ai făcut, căci am să-ți spui ceva de Stan.

Florica. Ce, vai de mine?

Chiva. Nu te speria, nu-i nimic rău, numai atâta, că astăzi nu va pute veni, ca de obicei la întâlnire în acest loc.

Florica. Ah, nu va pute veni!

Chiva. Ca de obicei... dar de venit totuș va veni, numai cevaș mai târziu ca de altă dată.

Florica. Voi aștepta.

Chiva. Asta va fi pré lung, dar să vii așa cam pe la miezul nopții.

Florica. Eu?

Chiva. Căci are să-ți spuiă o taină mare.

Florica (cu sfielă). Cum, să fac! Nóptea par că mi-e trică.

Chiva. Las c'oi veni eu, mieluşelule, cu un felinar, să nu-ți fie întuneric.

Florica. Îți mulțămesc.

Cor. Ci ean uitați

Și ve mirați

Ci ean priviți

Și ve uimiți

De pe fața ei, cât m'are

Al fristei străi s'arize

Cine nu vede,

Par că n'ar crede

Ci ean uitați

Și ve mirați,

Ci ean priviți

Și ve uimiți.

Chiva. Eu-s femeie sciutóre,

Vindec ori ce rău ce dóre,

Drept la mine să veniți

Ori și când, decât ténjiți!

Cor. E femeie sciutóre,

Tóte vindecă ce dóre,

Drept la dênşa să venim,

Ori și când decât ténjim!

(*Cortina cade.*)

(*Va urmă.*)

Theochar Alexi.

S u v e n i r .

Când te-am vădut întrea oră,

O rosă galbină ț-am dat;

Tu o-ai primit, n'ai dis numica,

Dar sufletul mi-l'ai furat.

Când te-am vădut a două oră,

A tale vorbe mi-au stérnit

În inimă o nelinisce

Și gânduri fără de slérșit.

Când te-am vădut a treia oră.

Sérmana rosă-a vesteđit;

Trușina ei eră secată,

Er eu cu sufletul sdrobotit.

Lucretia Suciu

Cei dintéiu francmasoni români.

— Schiță istorică. —

(*Incheiere.*)

tunci fratele ușier deschide cu vehemență ușa. Er fratele propunător, care a condus pe candidat, îl împinge pe acesta în camera logei, cu cuvintele:

„— Pân'acuma am garantat pentru dta; de aci înainte nu mai garantez nimic!”

Ambii ușieri pun mâna pe candidat; îl învêtesc prin cameră și-l aședă înaintea mesei.

Maestrul ședinței ăce apoi cătră candidat cu o voce sonoră și aspră: „Domnule, respunde-mi lămurit și precis la întrebările ce-ți voi face! Cum te chiamă? Ce funcțiune ai? Ce religiune profesezi? Unde ești născut? Unde îți este domiciliul?”

După răspunsurile obținute la tóte întrebările aceste, maestrul i ăce: „Domnule, eu îți declar dtale, că decât dta voesci să intri în reuniunea noastră numai dintr'un indemn de a face tóte ce cređi că este la modă, atunci de sigur curiositatea dtale nu va fi mulțămită, precum îți închipuesci dta. Venerabila noastră ordine și acésta înaltă adunare ar lucra fără nici o preferință, decât ar descoperi cei mai mici secret unei țrăde de noi veni, pe care nu l'ar știe de apoi. Dacă dta și numai cel mai mic secret te știe, atunci nu ai să poți să intri în ordin. Dacă tu s'a născut nimic, încă nu am început. Dacă regređi, atunci te vom duce érás la locul unde ai fost și-ți vom da libertatea ce ai avut-o mai înainte. Îți promitem, că vom păstra asupra acestui cas o tăcere vecinică. Vom uită, că dta ai fost vr'odată aici și numele dtale nu va fi pronunțiat nici odată în adunările noastre legale. Te voi lăsa câteva momente ca să te cugeți. *Esaminéză-te bine, înainte de ce iai o decisiune!*”

Dacă candidatul rămâne pe lângă hotărîrea sa, maestrul ăce:

— Frate, prim ușier, adă-l încóce!

Ușierul al doile ia piciorul stâng al candidatului și-l pune pe ușa stângă a templului depins pe tapet; piciorul drept pe ușa dreptă a templului; apoi îl face a ingenunchiă pe genunchiele cel drept, care este desbrăcat.

Acum maestrul ăce cătră candidat: „Adă mâna dreptă!”

Și luând apoi mâna, o pune pe capitulul prim din evangelia lui Ioan și ăce: „Cartea pe care pui dta mâna, este sânta scriptură”.

Ușierul al doile pune apoi în mâna stângă a candidatului circinul desfăcut și vârful circinului îl pune pe peptul stâng al candidatului.

Maestrul i adreséză apoi următóarele cuvinte

— Fiind că dta la repetitele noastre întrebări ai declarat, că din liberă voință vrei să fii primit, așa trebuie să-ți facem canoscut, că jurământul ce-l vei face acum, este un jurământ liber și nesilit. Pentru că, de și ochii dtale sânt legați, totuș te considerăm ca deplin liber. Te recunosci și dta astfel?

Dacă candidatul declară „da”, atunci maestrul i ăce: „Voesc să-ț fac încă niște întrebări. Răspunsul dtale va decide sórtea dtale. Dta însă nu vei răspunde până când nu-ți voi ăce... Momentul decisiv se a-

proprie Încă ești liber. Voesci să fii primit? Acum
 respunde-mi!⁴

Dacă candidatul răspunde eră cu „da“, atunci ma-
 estrul dice: „Așa ți după mine următorul jurământ:
 (Frații ceialalți iau pălăriile de pe cap.) „Eu N. N. jur
 la Dumnezeu puternicul architect al tuturor lumilor, prin
 un jurământ adevărat și trupesc, că nu voi descoperi
 nici odată secretele francmasonilor, nici vr'unei femei,
 nici vr'unui bărbat și peste tot nimeni nimic din cele
 ce ved, aud și simțesc în venerabila adunare a franc-
 masonilor, decât nu-l voi fi examinat mai întâiu de a-
 ajuns că este un adevărat frate? Eu promit, jur și me
 leg, că despre aceste nimic nu voi lăsa scris, tăiat,
 gravat sau tipărit seu ori cum se va numi, nici pe hâr-
 tie nici pe metal, în năsip seu pământ, seu peste tot
 într'un obiect ce poate să aibă impresiunea unei figuri
 seu litere, fie mobil seu imobil, solid seu fluid. Jur
 și me leg a rămâne credincios logei acesteia și celorla-
 lalte, unde me voi afla, a cercă binele lor, a le feri de
 pagubă și daune și unde voi simți așa ceva, voi des-
 coveri imediat superiorilor mei; me voi arătă compă-
 timitor cătră toți omenii, mai ales față cu cei lipsiți
 în deosebi însă me voi arătă plăcut și marinos față
 de frații mei. Dacă voi lucra în contra acestor lucruri,
 atunci voesc să mi se taie gâtul, să mi se smulgă din
 gât, să mi se străpungă inima, să mi se desfacă pân-
 tecele, să mi se scotă intestinele și cadavrul meu ast-
 tel ciuntit să se arunce în mare, acolo unde flucul și
 reflucul trece peste el de două ori în 24 ore, remăși-
 țele sângelui meu să se ardă și cenușa să fie impră-
 sciată în aerul liber, ca să nu mai rămână nici o me-
 morie după mine, nu numai între francmasoni, dar nici
 pe suprafața întregului glob terestru. Așa să-mi ajute
 Dumnezeu și sânta sa evanghelie!⁵

După depunerea jurământului maestrul lovesce in-
 cet cu ciocanul de trei ori capul cercinului, al cărui vîrf
 este așezat pe pemptul candidatului și dice:

— Așa te primesc ca francmason în numele su-
 periorilor mei și al tuturor logelor unite prin numărul sânt,
 și în numele logei noastre. Te așezăm în rândul
 logei noastre.

După aceste vorbe maestrul dice:

— Consideră că a fost libera dtale voiața!

După o mică pauză, maestrul apucă brațul stîng
 al candidatului ingenuchiat, îl ridică și dice:

— Ridică-te, sorții sînt aruncați, eu nu garantez
 nimic.

Apoi toate luminările se sting fără șgomot și se a-
 prinde lampa ce se află pe mēsa înplută cu spirt
 și vin.

Atunci maestrul dice:

— Amicul meu! Dta ai făcut un jurământ greu,
 poți te va dure că ți s'a pus în vedere pedepsă pentru
 casul când ai călca jurământul!

„Dară -- (cu voce aspră).

„Privesce-ne pentru prima-dată!⁶

La cuvântul „dară“ ușierul al doile desface repede
 legătura de pe ochii candidatului și candidatul vede lo-
 gea cea slab luminată, toți frații sei în giurul dînsului,
 cu vîrfurile sabiilor îndreptate spre dînsul.

Atunci maestrul dice:

— Dta vești toate armele noastre întorse cătră dta.
 Dacă dta vei călca odată jurământul, atunci fie-care din
 venerabilii frați nu se va linișci, până când nu va res-
 bună o faptă așa de mișelescă, cu sângele dtale!

Apoi i se legă candidatului de nou ochii și 'n cea
 mai mare liniște logea se luminează de nou și maestrul
 i dice:

— Pe cât de înfiorătoare este resbunarea pentru
 criminal, așa de imbucurătoare este lumina ce o vei vedea
 acuma!

Apoi i se dă candidatului o luminare în mână.

În momentul când i se ia de nou legătura de pe
 ochi, doi frați de douē părți suflă asupra luminărilor ce
 le țin în mână, pulvis sulphuris lycopodii, prin douē
 tuburile de tinichea, așa ca în momentul când i se ia
 candidatului legătura, flacăra să-i bată în ochi.

Toți frații apoi ridicând vîrfurile sabiilor în sus, stri-
 gă de odată:

— Sic transit gloria mundi!

Apoi după mai multe formalități, ce se fac cu noul
 candidat, maestrul intrăbă:

— Frate, prim ușier, ce timp este?

Acesta răspunde:

— Venerabile maestru, este chiar la miezul
 nopții.

Cătră al doile ușier:

— Frate al doile ușier, este timpul să închidem
 logea?

Dînsul răspunde:

— Da, este.

Maestrul: „Fiind că este timpul, așa închid logea,
 în numele superiorilor logelor unite prin numărul sânt,
 cu toate onorurile adevăratei masonerii“.

Lovesce apoi de trei ori cu ciocanul și dice:

— Frații mei, logea este închisă.

Nic. Densușian.

C â n d

(După Heine.)

Când se întimplă vre odată,

Doi iubiți de se despart,

În suspină cu durere

Și veis lacrimi nencetat.

La a noastră despărțire,

Noi n'am plâns, nici suspinat;

Însă vai! amar în urmă

După ce ne-am depărtat.

B. V. Gheorghian.

Papucii lui Abu-Karem.*

— *Basn turcesc.* —

În Bagdat trăia odată un negustor gróznic de
 sgarcit. Îl chemă Abu-Karem. De și eră putred
 de bogat, însă eră îmbrăcat numai cu zdrențe, pe cap
 avea un turban de pânză grósă și care nu se mai pu-
 tea cunósce ce față avusese altă dată. Ce eră însă mai
 ciudat, erau papucii: erau numai petic peste petic, cu
 haina unui cerșetor, și tăpile erau ghintuite cu niște
 cuie cu căpățina cât pumnul de mari. De șeci ani
 cărpacii cei mai cu răbdare din oraș nu făcuse alt-
 ceva decât cususe peticele și erau papucii așa de grei,
 în cât ori când vrea cineva să dică că cutare lucru e
 prے greu, apoi dicea că „este greu ca papucii lui Abu-
 Karem“.

Într'o dimință, calicul nostru se duse în piață și
 cumpără pe nimic mai multă sticlărie scumpă. Peste
 câteva zile află, că un negustor care vindea numai mi-
 róse, eră tare strimtorat și că vrē să se desfacă de apa
 de trandafir ce avea. Abu-Karem căută să se folosescă
 de strimtorarea bietului negustor și-i cumpără marfa cu

* Estras din „Contes populaires de tous les pays, recueillis,
 par Xavier Marmier“

jumătate preț cât făcea ea. Negustorii din spre sorerăsare au obiceiul ca să-și poftescă prietini la un chiefori de câte ori fac vre-o treabă bună. Abu-Karem se bucură într'ensul că le luase toate așa de ieftin, dar ca

abia calcă de grei ce erau papucii, i dăce că n'ar strică să-și cumpere alții.

„M'am gândit și eu să-mi cumpăr alți papuci, — respunse Abu-Karem. Dar nici papucii eștia nu sânt

Șerpe în erbă.

să cinstescă pe prietini, să bea adălmașul cum se dăce, de unde una ca asta? Inșe se hotări să se scalde și dēnsul. Eră multă vreme de când nu se dusesese la baie, pentru că trebuia să dea bani. În drumul lui cătră baie se întâlni cu un prietin, care vedēndu-l că

tocmai de lăpedat și me pot sluji încă multă vreme*.

După ce eși din baie, se imbracă cu zdrențele, își puse turbanul și când fu să-și ia papucii nu mai găsi papucii lui inpetecați și cu cuie, ci o păreche de papuci noi de tot și frumoși. Cređu că pōte erau un-dar

din partea prietinelui cu care se întâlnise de dimineață, i puse în picioare și se întorse acasă încântat că are papuci noi.

Din nenorocire, papucii cei noi erau ai cadiului din Bagdat, care venise și dânsul tot la baia aia cam odată cu calicul.

Ce să ve mai spun mânia cadiului, când i spusese robii că papucii lui au perit și că au găsit numai pe ai lui Abu-Karem! Cadiul dete numai decât poruncă să prindă pe Abu-Karem și să-l aducă în fața lui. Se sili el, Abu-Karem, să se apere că nu i-a furat papucii, dar cine să-l creadă? Fu aruncat în pușcărie și nu scăpă decât după ce plăti o amendă destul de mare, cu care sgârșitul nostru și-ar fi cumpărat o mulțime de lucruri.

Se întorce acasă, apucă turbat de mânie papucii, din a căror pricină i se trag atâtea nenorociri, și, ca să nu-i mai vedă, i zvârle în Tigrul care curge pe supț ferestrele lui. Peste câteva zile niște pescari trag din apă o plasă grea de tot; se bucură bietii oameni că au prins negreșit un pește mare; când colo, ce să vedă? când scot plasa, în loc de pește, erau papucii lui Abu-Karem cari au rupt cu cuiele lor mai mulți ochi dela plasă. Smulg papucii și-i asvêrlă în gémurile lui Abu-Karem: papucii asvêrliti fiind cu putere, cad în odaia lui, și sparg toate sticlele cu apa de trandafir și totă sticlăria scumpă, după care dânsul ar fi câștigat parale multe.

„Ah! afurisiți papuci! de acum în colo n'aveți să-mi mai faceți nici un rău!” — dice dânsul când vede câtă pagubă i-au făcut. Ia pe urmă o sapă, se duce în grădină, sapă o gropă mare și-ș ingropă papucii. Inse l'a vedut un vecin care are pișă pe dânsul. Vecinul se duce și spune cadiului că Abu-Karem a găsit o comoră în grădină. Nu-i trebuia mai mult ca să ațite pofta de bani a cadiului. Numai decât pune și-l arestiază. Bietu Abu-Karem spune că nu e adevărat ce a spus vecinul lui, ci că a săpat numai ca să-și ingrope papucii cari i-au pricinuit atâtea pagube, și ca dovadă pune să sape și să scotă papucii. Dar cine să-l creadă? Cadiul îl pune să plătească o amendă nespuse de mare.

Abu-Karem ese dela cadiu cu papucii în mână.

„Nu, nu vreau să mai pun mâna pe voi, nu vreau să ve mai ved”, — dice bietul sgârșit desnădăjduit.

Și-i aruncă într'un canal pe unde vine apa, și care canal este apröpe de palatul cadiului. Din nenorocire papucii cad într'o țevă care eră astupată mai dinainte și opresc cu desevêrsire să mai trecă apa. Atunci totă lumea incepe să țipe că n'are apă. Inginerii fură chemați în pripă să vedă, din ce pricină nu mai vine apa; ei sapă și dau peste papucii lui Abu-Karem. Inginerii nu vor să spuie, că din prostia lor nu curgea apa pentru că nu făcuse canalul bine, ci că din pricina papucilor. „Negreșit că Abu-Karem a vrut să-și resbune pe guvernator, și de aceea a aruncat papucii în canal”, dice dânsii.

Abu-Karem fu ăr arestat și ăr osândit să plătească o amendă mare. Inse i se dau papucii înapoi.

„Ce să fac? se gândesce bietul om. I-am aruncat în apă, i-am ingropat în pământ, și tot de gëba a fost. Ori cum am făcut, tot rău mi-a eșit. N'am ce face alt decât să-i arunc în foc. Dar să-i pun mai întei să se usuce că sânt îngălați de apă și de noroi”

l pune biet pe invêlitoarea casei să se usuce. Dar nenorocirile lui nu s'au sfirșit încă. O pisică care se jucă pe invêlitoarea casei d'alături, sare pe casa lui Abu-Karem, incepe să se jöce cu papucii, tãrasec pe unul până în margine și-l scapă. Papucul căđend lovi pe o femeie, care trecea cu copilașul în brațe, drept în cap. Bãrbatul femeii se jeluesce la cadiu și Abu-Karem este ăr arestat și osândit și mai greu până acum, pentru că

eră să omöră pe o mumă cu copilul ei din nebăgarea lui de sëmă.

Abu-Karem ascultă cum este osândit și dice cadiului: „Luminate cadiu, me supun cu umilițã hotăriri tale. Am să plătesc bucuros amenda și-mi voi luă și osenda. Dar te rog să me scapi de afurisiții mei de papuci, pentru că din pricina lor sânt închis în pușcărie, umilit, sãrăcit, și chiar amenințat să-mi pierd și capul. Cine scie ce belele o să-mi mai aducă?”

Cadiul primi bucuros rugăciunea lui și opri papucii la judecătörie. Apoi dice lui Abu-Karem că adevărata economie stă nu în a grămădi neconținut la bani, ci a cheltui cuviincios.

I. S. Spartali.

La cestiunea cholerei.

În legătură cu cele împãrtășite în nr. trecut, aflăm cu cale să traducem aici ordinele ministeriali referitoare la epidemie. Cel edat în 25 luna trecută de cãtră ministeriul de interne se provöcă la cel edat în 6 iulie 1883, care va urmă mai jos; ăr cel din 30 iunie a. c., edat prin ministeriul de comerț dispune, ca pentru împedecarea importării cholerei, din numita și înainte până la altă dispoziție, este interdișă aducerea și transportarea din Franția, Algir și Tunis a rizelor, a ströngurilor vechi, a hainelor de pat întrebunțate, a albiturilor și vestmintelor purtate, încât aceste formeză articli de comerț.

Ordinul din anul trecut conține următöarele puncte:

1) Trebuie grigit în deosebi ca stradele și casele să fie curate; de aceea — mai cu samă în orașe mari, să se ia mësuri pentru ca birjarii și cãrăușii sa fie constrinși sub pedepsă aspră a curăți cel puțin în tãrsă locurile unde stau, ca așa infectarea aerului să se delătoreze.

Pentru curățirea și ventilarea folositoare a locuințelor este a se dispune, ca în orașe cu poporațiune mare, mai cu samă în stradele mai înguste, porțile să fie deschise până la pãrete.

2) Poliția de tãrg are de a se pune în acțiune: vinderea pömelor necöpte, a peșcilor stricați, a carnei stătute și a altor alimente nesănëtöse sânt de a se împedecă.

3) Mai cu samă în acele locuri publice, unde se află mulți indiviđi, în deosebi cãlötöri, precum în hotel, restaurațiuni, birturi, teatre, la gare, stațiuni de cãi ferate și vapöre sânt încă de acum dilnic a se desinfectă în destul gröpele de mistuire și canalele: despre îndeplinirea punctuală a acestei dispozițiuni importante, guvernul ordönă să i se dea informațiuni, observând că pentru curățirea și desinfectarea cãilor ferate și a vapörelor, a garelor și a stațiunilor s'a făcut și dispozițiuni separate cãtră direcțiunile respective.

4) De și nici cea mai mică urmă de bolă nu s'a ivit în nici un loc al țerii, totuși autoritățile să aibă grije ca la cas decă bolă s'ar ivi: bolnavul să-și afle din bun timp adăpostul necesar și ingrigirea medicală fără tulburare mare și fără ca publicul să fie spãrnat; spre acest scop se cere dar, ca încă de acum să se facă pregătirile necesare seu cel puțin de acum să se otãrescă, ca la cas de trebuință să nu obvie disordine și lipsuri; în fine

5) Erumperea boliei, ba chiar și ivirea casului singuratec, decă s'a constatat oficios, îndată trebuie înscințat la ministeriu.

Despre acestea se incunoscințeză autoritățile publice, cu îndrumarea că dispozițiile înșirate sânt de a se eșecută cu cea mai mare rigöre și strictetă. În cas de

trebuință sînt de a se compune comitete de epidemie, a căror atențiune să se estindă încă asupra următorilor :

a) Să facă atentă populațiunea ca să se păzească de receli, de transudări, de călcarea regulilor dietetice și de a bé apă necurată, la ivirea primă a bólei să se supue curei medicali și să se ferescă de așa numite medicamente secrete (arcale) :

b) acei bolnavi, acărora condițiuni nu-i iertă a căștigă cele necesare pentru vindecare, să se transporte în case de vindecare, dar în spitale să nu se mestece cu ceilalți bolnavi, ci să stea separați, decă se póte în edificiu separat seu cel puțin în chilie separată.

c) spre a se pute transportá indată cadavrele din casele, în cari până la ingropăciune nu pot remăné din considerări medico-polițiali : la capătul orașului seu al comunelor trebuie să se construescă camere de cadavre ; în fine

d) orașele seu comunele mai mari sînt de a se împărți aměsurat cerințelor în cercuri de epidemie, în cari esecutarea punctuală a dispozițiunilor să se controleze prin comisari polițiali seu prin comisiunile de epidemie.

Autoritățile au îndatorirea d'a raportá ministrului despre esecutarea acestui ordin.

Noi din inimă dorim ca să nu devenim în neplăcuta pozițiune ca țera noastră să aibă trebuință de aceste dispozițiuni !

Dr. George Crainicean.

Doine poporare.

— Din părțile Aradului. —

Crișule cu apă rece,
Mi-ar plăcé cu tine-a trece,
Printre văi, printre coline,
Ca să nu me scie nime!

II.
Câte flori pe vale 'n sus,
Tóte cu badea le-am pus;
Câte-am pus până la prând,
Tóte tóte ni s'au prins;
Câte-am pus până la cină,
Au secat din rădăcină.

III.
Du-te dor în țeri pustii,
La mine să nu mai vii;
Du-te dor cu stelele,
Nu-mi amări țilele!

IV.
Pentru ochii tai, mândruță,
Șești doi ani în femniță;
Pentru ochi ca murile
Cungiurai pădurile;
Pentru ochi ca mura năgră,
Incungiurai lumea 'ntrégă.

Marióra Cornea.

Idei și principii economice.

Fiind că puterea de a cumpără marfa altuia, e condiționată de puterea de a pute vinde pe a sa, și

de órá ce în o țera agricolă — cea mai mare parte a populațiunii produce și vinde aprópe aceeași marfă: urmeză de sine, că prin concurență omoritoare prețul aceleiași marfe scade la un minimum ce nu mai satisface ostenelele puse, și care slăbesce puterea de a cumpără. Imputinarea populațiunii prin emigrare, bóle, mortalitate, e urmarea acestei stări abnormale.

Emigrațiunea se numesce nenaturală, când populațiunea unei țeri fuge dela vetra sa pentru lipsa de căștig. Imputinarea populațiunii duce la decadință, la pierderea liberății, la sclăvie și barbarism.

Pămēntul e o mașină mare, dată omului pentru a o întocmi spre scopul seu. Cu cât o întocmesce mai bine, cu atât îl nutresce mai bine, pentru că ori ce pas făcut în această privință, pregătesce alt pas mai producător, care cere mai puțină muncă și i promite un beneficiu mai bogat.

Lucrurile cari servesc pentru trebuințele de viață, nu sînt avuție pentru acela, care nu scie a se folosi de ele.

Cel dintăia pas pentru căștigarea de avuție, e totdeuna cel mai costisator și mai puțin productiv.

Avuția cresce în măsura în care scade puterea comerciantului, adecă cresce în relațiunea în care se va pute apropiá producătorul de consumant, fără intermediari, care trăesce din sudórea amēndurilor și scumpesce marfa prin speșele de transport și căștigul lui pentru mijlocire.

Progresul dară nu stă în urcarea valorilor, ci în micșorarea lor, prin imputinarea speșelor de reproducțiune.

Cea mai decizătoare dovédă pentru crescerea avuției în o țera e posibilă mică dobānda usurá, după capitale. În Anglia și Franția e 2¹/₂—3¹/₂, la noi 8—12⁰/₁₀₀, și mai mare.

Dobānda — usura — după capitale este un fel de nivel sub care incetéză ori ce muncă, ori ce agricultură, manufactură, cu un cuvēnt ori ce comunicare.

Dobānda e dară adevēratul barometru care arată starea de progres și de cultură la ori ce popor.

Nu póte fi vorbă de nici un progres economic acolo unde lipsesce varietatea ocupațiunilor; agronomul cu agronomul nu are nimic de combinat între sine, agronomul are trebuință de fabricant, de meseriaș, érá aceștia de agronom, și cu cât va fi mai repede comunicarea — schimbul — cu atât va cresce mai tare avuția, prin urmare, cu atât va fi mai mare tendința pentru înmulțirea capitalelor.

Acēsta stare de lucruri se póte creá însă numai prin o industrie națională.

Resbelul și comerțul duc la centralizare, în dăuna și spre nimicirea centrelor locale, érá urmarea naturală e slăbirea puterii individuale a fie-cărui membru din societate, domnirea soldatului și a comerciantului asupra întregii societăți, acesta devine un instrument, un sclav.

Un arbore va fi cu atât mai tare, cu cât rădăcinile lui vor intrá mai adāne în pāmēnt; érá acēsta nu se póte altfel decăt decăt arborele se va bucurá de elementele neapărate trebuincioșe pentru viața lui: aer și lumină deplină.

Cu cât se va desvoltá mai mult puterea individuală a fie-cărui membru al societății, ceea ce nu se póte altfel decăt prin aerul și lumina adevēratei libertăți: cu atât va prinde fie-care în parte și societatea în genere, rădăcini mai adānci, cu atât se vor întemeia mai multe centre locale, prin urmare cu atât se va desvoltá mai mult puterea asociativă și în aceeași măsură va cresce bunăstarea fie-cărui.

Ioan Roman.

Societatea pentru fond de teatru român.

Programa

Adunării generale a Societății pentru fond de teatru român, ce se va ține în 16/28 și 17/29 august 1884 în ARIAD.

I.

In 16 28 august.

1. Președintele va deschide adunarea generală la 10 ore ant. amăzi.
2. Se aleg doi notari pentru ședințele adunării.
3. Secretariul Societății va citi raportul comitetului Societății asupra lucrării sale, începută dela adunarea generală din urmă.
4. Se alege o comisiune de cinci membri pentru propuneri, și raportul comitetului i se predă spre examinare.
5. Cassariul Societății va citi raportul despre starea casei, cu sporiul dela ultima adunare în coce, și peste tot despre averea ei.
6. Se va alege o comisiune de 5 membri pentru examinarea raportului cassariului.
7. Se va alege o comisiune de 5 membri, care în înțelesul §-lui 4 din statutele Societății, va câștiga membri fondatori, ordinari și ajutatori pentru Societate.
8. Se vor citi discursuri corespunzătoare scopului Societății, seu de altă materie literară, ce sînt de a se insinua vice-președintelui Iosif Vulcan înainte de adunare.
9. Președintele închide ședința.

II.

In 17 29 august.

1. Președintele deschide ședința, și protocolul ședinței de ieri se va citi și autentică.
 2. Raportul comisiunii pentru câștigarea membrilor noi.
 3. Raportul comisiunii asupra socoților cassariului.
 4. Raportul comisiunii asupra raportului comitetului Societății, și insinuarea altor propuneri în interesul fondului.
 5. Se va decide locul și ziua adunării generale pentru anul 1885.
 6. Se va alege o comisiune de trei membri pentru autenticarea protocolului din ședința a doua.
 7. Președintele va închide adunarea
- Din ședința comitetului Societății, ținută în Buda-
pesta în 5 iuliu 1884.

Dr. At. Marienescu
secretariu.

Iosif Hosszu
președinte.

Cronică bucureșcenă.

— 13 iulie 1884.

(Monotonie și concurență artistică. — „Coloseul Opler“ — Locuri de petrecere. — Belșug de gazete. — Din lumea nouă. — Privighetorea Olteniei. — O împărțire de premii. — Eleve și artiști.)

După monotonia timpului urit, monotonia timpului frumos! Abia îndelungile ploii, ce-ajunseseră să ne sperie și mai mult decât seceta ce le pre-

cedase, ne-au slăbit un moment din dragoste, și zăpușela caldelor zile, când și vânturile încetară d'a ne orbi. — veni să împletască înainte lanțul uritului. Aprôpe două săptămâni de neîntrerupte ploii făcuse pe grădinari să-și blasteme soarta și pe actori, meseria; căci în sale era peste puțină să ne îngrămădim în plin ciresar, ca și în grădini în plină dușă cerească. Când în sfârșit vremea se îmbună, așișele ne-anunțară unele că „Cea mai frumoasă grădină din București, situată în strada Academiei“, își va urma și-urul reprezentațiilor sub direcția poporului Ionescu; altele că „Cea mai frumoasă grădină din strada Academiei“ — deci și decât cea de înteu — se va deschide de cătră trupa artiștilor asociați. Două grădini-teatru alături! Ve închipuiți că mare trebuie să fie concurența! Astfel, la cea din urmă din aceste două, se anunțase pentru duminică, 17 iunie, comedia în 5 acte: „Hai cu nunta!“ Aceeași piesă se anunță, pentru aceeași zi, și la cealaltă grădină, dar sub titlul: „Nunta la primărie“. Bietul Labiche! Câtă frământare spre a-i botzează pe românesc vestita-i comedie: „Le chapeau de paille d'Italie!“ *

Ș-acésta manie de rebotezare a pieselor n'a rămas neexploată și pentru a veni în ajutorul actualității. Astfel Ionescu — care-și știe bine meseria și-și cunoșce bine publicul — ne servi „Balul mortului“ comedie în 1 act a lui Urechia, sub titlul însemnat prin grăsimia caracterelor: Studenții, ér cantonetele „Sandu-Napola“ a lui Alecsandri și „Candidatul de deputat“, sub titlurile puse alături: Deputatul alb — Deputatul roșu, în vedere că la ordinea zilei avem mișcarea studenților și luptele celor două opuse partide politice.

Cu totă atracția titlurilor însă, lumea totuși preferă petrecerii nevinovate ce procură un spectacol plăcut — fie și cu numele schimbat — a bate calea lungă ce duce la „Coloseul Opler“ unde zilnic se anunță „zilnic concert“, pentru că să nghită beutura prăstă și scumpă chiar acolo unde-i obârșia berii atât de reputată, căci — drept respaltă — ți se slujesc aci bere mai de rënd ca ceea ce afli în oraș, chiar la cele mai din urmă hale, ș-adusă tot dela isvorul din strada Isvorului. Acest „Coloseu“ care nu-i decât o simplă zidire cu două rënduri proptită în cōsta d'asupra căreia se întinde grădina, e durat chiar lângă „prima fabrică română de bere (?) mecanică cu abur“ — eticheta oficială — a lui Opler ajuns din berar milionar: probă de trecerea ce industria-i amară o are în țera dulce a Cotnarilor și a Drăgășanilor. În drepta intrării e o hală de bere în stilul pitoresc al evului mediu, cu bolți susținute de stâlpi, ferestre ogine cu sticle în culori, polițe încărcate cu vase d'ale timpului, lavițe și mese de lemn. O scară destul de obositore prin numărul treptelor, duce la rëndul al doilea unde se află o a doua sală — acésta însă în stilul și cu ornamentarea modernă. Aripa stângă-i împărțită în cabinete particulare, unde „nu trebui să mănânci nici odată raci“ refrenul spiritualului Jacques Normand. D'aci, escalierul trece pe de înaintea salei de popice, așternută frumos cu asfalt, și urcă la terasa jumătate umbrită și acoperită foarte tot cu mese. Trei trepte mai sus, se întinde grădina semănată de chioschiuri. În cel mai mare, nălțat în mijloc, cântă musica militară care alderneză cu o „bandă națională“ — cum obișnuiesc a se păuni la noi tarafurile de lăutari. Dând un ocol grădinei, destul de bogat iluminată, și venind apoi să ne spriginim de parapetul ce coroneză crescutul delului în partea-i din spre răsărit, ochiul, care se uimesce de nălțimea unde se află d'ar privi strada șerpuiind la picioare, îmbrățișeză orașul îngrădit de-o parte de delul Spirii, ce coborind

* „Pălăria de paie de Italia“.

la Mihai-Vodă se 'nalță spre Zlătari, ér de alta de délul Cotrocenilor, ce coborind la Malmezon se 'nalță spre gara Tergoviști și Popa-Tatu. Fondul e ocupat de partea de mijloc a orașului a cărui numeroase indesate zidiri forméză ca un ocean de case și biserici.

Intr'un colț al grădinii se 'nalță o movilă uriașă din al cărei crescel privirea e încă și mai la largul ei. D'ací se domină spre apus, platoul Spirii: cósta seménată de vii arcuind pe lângă Asilul Elena Dómna și palatul Cotroceni, și, la pólele ei, valea Brâncovenesii.

Nóptea, tótă priveliscea e așa de frumoasă, că trebui să renunț d'a o descrie, acésta cerénd o încordare de gândire pe care nu mi-o pot îngădui pentru o simplă cronică . . .

*

Cei cari se mulțămesc cu un aer mult mai puțin curat și o perspectivă mult mai restrânsă, se inghesuiesc în grădinile din centrul orașului. Lumea de bonton, la grădina-terasă a otelului Oteteleșan, spre-a ascultá orchestra lui Schipek; burghesimea în patratul închis de zidiri „Colaro“, pentru a auzi pe Kneisel care se încapătinéză a imitá intocmai pe bétrânul Wiest în . . . asvêrlirea ochilor peste cap; obștea studenților și-a micilor slujbași la „Suvenir“ unde o musică de dorobanți și-o bandă de láutari fac deliciose numeroșilor vizitatori; ér republicanele cu tot ce-atrag după ele, la „Mihaiu-Bravul“, altă-datá „Grossen Fritz“, séu la „Purcel“ și la „Sălcean“.

Afară de-acestea mai sânt spre desfătarea naivilor scamatoriele lui Becker în sala și grădina „Orfeu“, ér spre mulțámirea iubitorilor de . . . musică ușoră, grădinele cafenelilor cântânde: Eden, Cosman, Etablissement (?) Lumea-nouă, și Stadt Pest, vestitul „Jacic“ de-odinióră unde odatá găsiat tot Bucurescii, ér acum găsesci mai multe cântărete decât doritori să le asculte.

Notați bine că am lăsat, chiar aci unde ne'nvêrtim, multe grădini nepomenite, și anume lângă Cișmegiu: Stefan cel mare, ér în vecinătatea eroului, Chir „Lambru“, lângă Teatrul Național: Graeberts. unde beutorii susțin că se găsesce bere bună și la „Costandin“ unde se mânâncă militei . . . pré mititei, de și se plătesc destul de în mare; pe bulevard: mica grădină a marelui otel cu acest nume; pe calea Victoriei: a cofetăriei „Rădulescu“ și peronul Episcopiei unde se 'nghit cele mai multe porții de înghețată.

Dar cealalte hale de bere: Union, Regal, Imperial, Gambirinus, și cofetării: Fialcovschi, Capșa, Jorgu ș. a. cari își întind mesele d'alungul trotuarelor impedcând „circulația publică“ fără ca să li se 'ncheie vr'un „proces verbal de controvenție“ căci de! sânt „cetățeni onorabili și alegători cu afluenție“. Etă — fără să mai pomenesc pe „lenache“ și tóte birturile-cârciumi unde tot găsesci câte-o frântură de umbrar și-un rënd pe salcâmi tunși, sub cari să poți sórbe, în plin aer, un mișmaș, étă decă nu cel mai complet, dar de sigur cel mai bogat pomelnic pe care citindu-l, ori-cine și-ar puté inchipui că Bucurescii e orașul grădinilor, berărieilor și cofetărieilor.

Cam așa ar fi decă din tóte aceste nu ne-ar lipsi tocmai cele de 'ntéiu, căci ceea ce va să dică grădină n'avem în oraș decăt „Cișmegiul“ a cărui linisce e turburată numai de amorezii cu gusturi fantastice și squarele Episcopia, St. George și Dna Bălașa, cel de 'ntéiu cercetat mai mult de cocote, al doilea mai mult de dădace și cel din urmă, cu tóte că cel mai frumos, încă în formațiune. Mai spre margini insé, afară de Opler, e, dincolo de gara Tergoviști, grădina „Luther“ — nu ilustrul reformator, ci dibaciul berar; în partea opusă — spre gara Filaret — atâtea grădini cu firma „La adevératul Leu și Cárnat“ că, Deu! nu mai poți sci

care-i cea adevérată; ér afară din oraș: Șoséua, locul de primblare în dori al ofiticoșilor, în amurg al aristocratilor, și în vecinătate-i: Avedic, Vila regală, Hêrêstrêu ș. a. locuri consacrate cultului lui Bachus și-al Venerii bachante.

Și credeți că aceste sânt tóte? Dar nici inginerii primăriei — cu tóte c'au pe d. Ciocânaș* în cap și sânt dîlnic în ochi cu planul capitalei pe care-l vèd cât e de sucit — nu le pot sci, cu-atât mai puțin eu, care nu m'am invrednicit a vedé nici măcar o aliniere de uliță cum trebuie făcută de ei?

*

Și cu atâtea locuri de . . . petrecere, totuși murim de urit, de și belșugul de ploii ne-a dăruit și ne dăruiesce dîlnic cu belșug de gazete politice mari și mica, românesci și franțuzesci, opoziționiste, radicale și guvernamentale, seriose și caraghiose ce mereu le

. . . veți că scóte
Mundru capu-afar'
Cum ciupercele ploate
Ies din . . . gar.

Căci, decă tóte își iau solemn angagiamentul d'apêra libertatea, dreptatea, egalitatea și nu mai sciuce, sforăiturile or, în loc d'a ne face să petrecem, mai mult ne fac să murim de urit. Insédar vëndătorii de gazete — singurul comerț ambulant neinterdis — asurdîndu-ne urechile ne-amenință cu „Trâsnetul“, „Trâsnetul și Fulgerul“, „Tunetul“ — în armonie cu vremea, nimeni nu se sinchisesc măcar de atâta grămădelă de . . . electricitate politică. „Buioneta“ nu ne 'mpunge de loc curiositatea, cum nici „Curierul județelor“ și „Opinia publică“ nu ne-o alită. „Naționalul“ ca și „Opinea“, „Propășirea“ ca și „Tîpătul țării“, nu ne sgândăresce sentimentalismul. Și nici dubul „Aparvegului“, cum nici glasul „Cucului“ pasêre sură — nu ne farmecă, ér truffandelele ca „Le Pays“ și „Desbaterile“, cari nu vor întârđiá să éșă din tescuri, ne lasă reci și nepăsători.

Ce belșug, ce belșug! S'ar puté pré bine dice că sântem în țera cârciumelor și-a gazetelor. Avem berechet și de unele și de altele. Ba nu sânt atâți consumatori și cetitori: Etă ce face ca mulți cârciumari să dea faliment și multe gazete obștescu-le sfîrșit. Și totuși se strigă fără preceț, sus și tare, că guvernul omóră presa și comerțul . . .

*

Dar să lășăm miseriele vieții de astăzi a Bucurescilor, pentru ca să ne ducem un moment cu gândul cât de departe tocmai peste noue țeri și mări, dintr'o lume veche într'o lume nouă, dintr'un regat nou într'o republică veche, vom găsi ce să ne mișce, să ne entusiasmeze, să ne mulțámescă, mai mult decăt ar puté-o face întreg corul presei nóstre de tótă mâna. Să sburăm în America de miédăđi, să străbatem în republica Argentina, să ne oprim în Buenos-Ayres — metropola — și să pêtrundem în teatrul „Colon“ unde compania lirică „Férari“ își inaugurezá șirul reprezentațiilor cu pagina splendidă a lui Mayerbeer: Hughenoții. Sala geme de lume, ba pot susține, că nici odatá n'a fost așa de indesată, spriginit nu numai pe mărturia confratelui dela cel mai bétrân din diarele argentine ce-am de 'nairte: „El Nacional“ (Anno XXXIII, Numero 11,333, Lunes 19 de Mayo de 1884) dar și pe a celor dela „El Diario“, „La Tribuna nacional“ și „La patria Argentina“, pe cari o gingașă artistă mi le-a pus la îndemână. Cortina actului II s'a ridicat, și étă apărénd pe mărêța scenă, în rolul Valentinei, o veche

* Așa numesce „nația“ pe inginerul Ciocaneli dela Primărie.

cunoscință, o prietină, o soră a noastră . . . privighetorea Oleniei: Elena Teodorini!

Ea corectă și elegantă în ținuta-i firască, vocea-i de un registru intins, de un timbru armonios, electrizează vasta sală. Mulțimea răpită nu scie ce s'admire mai mult în artista română, căci totul în ea formeză deservșitul, și totă admirația se concentrează într'acesta unanimă exclamare: Teodorina a întrecut pe Borghi-Mamo! Cântăreță vestită care a făcut delicia argentinilor. „Hay quienes opinan que ella es superior a la Borghi“ dice „El Diario“; er „La Tribuna nacional“: „ . . . diriamos que nos ha parecido superior a la Borghi-Mamo, y tal ha sido el juicio de la generalidad del publico“. Dar când, în duetul din actul IV, publicul putu să-i pretuiască deservșitul superioritatea, admirația de schimbă în fanaticism, și la sfârșitul actului, ea fu rechemată de cinci ori pe scenă, împreună cu tenorul Temaguo, în mijlocul aplauselor frenetice și aclamațiilor entusiaste.

*

Cele de 'ntău trei dintre pomenitele diare, consacra acestei reprezentații, chiar pe prima pagină, colone întregi și lungi articole în cari s'nedescrisă plăcere cetun numele Teodorini impletit în numeroase meritate laude. Cei dela „Românul“ mi-au luat 'nainte publicând după capitolul „La Teodorini“ din „El Nacional“, un resumat pe care „Tribuna“ s'a grăbit a-l reproduce. Ca să spun dar ce-va mai mult, ar trebui să dau traducerea completă atât a acestei pagine, cât și-a aprețierilor din celelalte diare ce avem. Colonele „Familiei“ însă fiind departe d'a fi de mărimea năprasnicelor foi americane, me voi mulțami să reproduc notița din „La patria argentina“, fiind singură cea mai scurtă. Pitorescul limbii în care e scrisă, dulceta-i meridională, deaproape-i înradire cu celelalte limbi romane, me hotărește să-i păstrez graiul original sigur că nu pôte fi român care să nu-l înțelegă și cetitor care să nu-mi fie mulțamitor pentru acest specimen dintr'un grai care pe cel-alt emisfer amintesc c'a fost odă un nēm puternic a cărui respirare de limbă și de sânge a cuprins întreg pământul. Inima noastră simte o plăcere nespūsă — amestecată cu mâncrie — la încredințarea că și pe cealalta parte a pământului de-am rătăci. tot vom găsi vâlstare din aceeași mărță tulpină din care ne tragem și noi, frați d'o limbă și d'un sânge cu cari, fără de tălmaci, ușor putemu-ne 'ntelege.

Etă ce găsim în cazul rubricii „Noticias“ din diarul numit: (An. V, Num. 4861, Domingo, 18 de Mayo.)

Ovacion en Colon. El en debuto de la compania Ferrari que tuvo lugar anoche, la senorita Teodorini y el tenor senor Tamagno fueron objeto de una estruendosa ovacion de parte del publico.

La concurrencia era imponderable y la ópera obtuvo en conjunto una correcta ejecucion.

La Teodorini siente el drama lirico y dificil es optar entre la belleza de la dama y entre la alta expresion de la artista.

La armonia de sus formas y la melodia de su voz hacen un todo perfecto; algo como un sér ideal que allá entre ensuenos se transparenta.

Algo como el sonido y el eco, como el foco y la luz, como el amor y la esperanza; como la humana vida y la inmortalidad.

*

Să-i trimitem și noi, din țera-i depărtată, căldurosele noastre salutări.

*

Să trecem acum dela scena cea vastă a teatrului Colon, la scena cea mică a Institutului de fete „Bolin-

țineanu“ situat la doi pași de bariera Călii Victoria, pe șosea Jianu. În sêra de 24 iunie a avut loc aci distribuirea premiilor, solemnitate cărui i-a precedat mai multe producțiuni musicale și declamatorii. Programul distribuit celor cari se grăbiseră a responde, în destul de mare număr, invitațiunii ce li se adresase, eră indestul de bogat. Serbarea s'a deschis printr'un imn de Flechtenmacher — poporarul compositor — cântat de evelele institutului sub conducerea maestrului Vasilescu, baritonul atât de cunoscut Bucureștenilor iubitori de musică. Apoi încântătorea dră Didina Chirculescu — mai încântătore încă în costumu-i de gingașe țerancă — apărū. Dra, în fața bustului poetului Bolintinean, lucrat de Georgescu și despre care am vorbit într'una din cronicile-mi anterioare — cu prilegiul reprezentațiunii dată la Teatrul Național pentru turnarea-i în bronz — recită versurile „Adio la Bolintinean“ cu atăta sentiment, că entusiasmă întreg auditorul care-i sorbia cuvintele ce le rostia tremurând de emoțiune. Focul ce d-ei pusese în recitare — simțiment firesc de vom ține sēmă că legături de rudenie o legă de memoria poetului — ne-arță versurile așa de frumoșe, că nu me putui oprī d'a i le cere spre a le împărtași cetitorilor mei, cerere ce mi se implini cu multă bunăvoință. Dar durere! — cum esclama prietenu-mi redactor când cronicile-mi i sosese pre târziu. Bucata nu cuprinde mai puțin de 90 de versuri alexandrine și încă nu e totă! Etă ceea ce me 'mpedecă de a-o viri în cronica-mi de astăzi. Destul să spun că sūnt ale dlui Sion, cărui i le-a inspirat o visită ce făcuse bardului iubit, pe când acesta se află în agoniă la ospiciul dela Pantelimon.

Dra Șerbănescu ne-a cântat întău duiosa melodie: „Bălcescu murind“, apoi: „Steluta“, destămuindu-ne în amândoue că are o voce frumoșă, dar viersul dulce ca șoptirea unui periu în erbă al drier Protopoescu ne-a fărmeccat așa de mult cu romanța „Coralia“ că, setoși d'a o mai audī, a trebuit să cedeze aplauselor stărui-tore ce-o rechemau necontentit și să-și repetească aria.

Dra Mavrodin, care s'a produs întău la pian, esecutând cu multă ușurință un rondou de Weber, ne-a declamat poesia lui Alecsandrescu: „Uciagașul fără voie“, Dsa are multă aplecare spre acesta arta și încă spre alta mai frumoșă, mai mărță, poesia. Sūnt doi ani deja de când d-ei a format din primele-i incercări un mănuchi modest de „Că-i-va boboci“ despre care nu vom lipsi să vorbim cu alt prilej.

De ordinar tinerile copile, cari numai la asemeni ocațiuni au prilegiul d'a se arță înaintea unui public numeros, pierd mult din valorea lor reală prin emoțiunea cărui naturalmente trebuie să fie pradă; d'aceea și publicul inteligent scie să pretuiască indoit ceea ce i se infățșeză. Ne-a fost nefolositor însă a usă d'acesta indulgență față cu dra Matilda Panu, fiica simpaticului director al gimnasiului Cantemir. Siguranța cu care d-ei ni s'a infățșat, ușurința cu care și-a rostit versurile, justetea cu care și-a sublimat intențiunile, ne-au făcut să remănem uimiți. Credeam a nu mai ave d'a face cu o elevă, ci cu o artistă. Ba pot dice, că d-ei a făcut și mai mult decât acesta, căci, fără nici un ajutor alt decât al frumoșei sale memorii, ne-a recit cele câteva sute de versuri ale lui Lamartine: Or cătră Dđeu și Dđeu cătră om, cu totă domerirea. Astfel, singura resplată ce-i puteam da: aplausele, i-au fost cu imbelșugare și cu totă inima hărăzite.

După concertul de Mendelsohn, esecutat la pian de d-ra Calotescu într'un chip strălucit, s'a jucat opereta italiană: La festa della nonna (Dua bunichii) în care dra Panu a interpretat rolul bunichii cu totă serioșitatea plină de bunomie ce-i impunea vârsta — nu a dsale, ci a rolului; dra Mavrodin, servitorea Colc

ne-a desfășurat totă aplecarea curioasă a subretelor — arătându-ne că are în d-ei — stofa unei bune artiste de role ușore, ăr drele H. și V. Niculcea, Șerbănescu. Teodoru și Teofanidi, au jucat cu destul spirit pe cele cinci nepoțele.

Piesa sfîrșită într'o salvă de aplause, după ce tinerul profesor Lupu Antonescu, într'o scurtă alocuțiune improvisată, vorbi în numele direcțiunii despre progresele realizate de instituțiune și îmbunătățirile ce încă i se va aduce pe viitor sub tôte raporturile ce un așa institut trebuie să îmbrățișeze — se începî distribuirea premiilor: o nesfîrșită defilare de chipuri drăgalase de gingașe copile dela vârsta cea mai crudă, tôte în pitorescul port național, venind să-și primescă respłata, consăntîirea publică a silințelor de peste an. „Le depart pour les vacances“ un cor admirabil, cāntat de eleve, incheiă solemnitatea, ăr lăutarii, după imnul de încoronare al premiantelor, își instrunară cōrdele pe valsul: Valurile Dunării. Și petrecerea urmă cu cea mai mare însufletire.

Profitānd de un întredant, me furisai spre a vizita esposiția de lucru. Cu greu ar fi putut crede cineva că niște tinere māni de copilițe să fi sevērșit acele minuni de măestrie ce se infățișă ochilor: mobilere complete brodate cu multă atențiune de drele Rusu, covore, tōt felul de lucrări de artă, panere cu flori, tablouri, și mai admirat decăt tōte, un incāntător costum țerānesc lucrat cu mult gust de dra Tretinescu. Incredințarea ce ori cine o cāpēta eșind d'aci, e că în institutul Bolintinean, lucrul de mână ocupă cu tōtă onōrea locul ce i se cuvine.

La ora 2 după miezul nopții, cānd petrecerea încă ăr în puterea ei, luāndu-mi ziua bună — căci ăr a aproape de ziua — dela dna directōre, nāscūtă Bolintinean, astăzi dna Angelescu, a cārii desevērșită amabilitate se întrecuă în a mulțami pe toți, am plecat — nu ca tinerele eleve pentru vacanții, ci ducēnd cu mine — în locul bucuriei lor de-a plecā acasă — impresiunea cea mai dulce și dorul de-a mai reveni.

A. C. Șor.

Șerpe în ərbă.

— Veți ilustrațiunea de pe pagina 333. —

La umbra unei păduri tufōse trei copilași se jōcā vesel.

Ei își adună flori de cāmp, impletesc cununi, cei mai mărișori povestesc povești despre ține și cel mai mic ascultă cu atențiune încordată. El pare că vede țina, care se ridică din lac intinđēndu-i mână frumoșă.

Apoi se cobōră și ei în pēriu și ridēnd cu ton drăgalas se stropesc unii pe alții cu valurile recoroșe ale aueluna.

Ei sūnt acāt de frumoși, incāt par a fi niște fețișameși din povestile poporului.

De odată șaul scote un țipet și arētă c'un deget s'are mal.

Ii Toți trei sar iute afară din apă, își imbracă cu grabă hainele și vreu să fugă; dar nu sūnt în stare, căci puterea le-a dispărut din picioare, într'atāta s'au sriat.

Se retrag într'o grupă, și cu priviri ficse se uită la șerpele, care din intēmplare a eșit din ərbă, inaintea încet spre pēriu.

N'a fost însă o viperă, ci un nevinovat șerpe de apă care innotă spre țermul celalalt al pēriului.

Și cānd copilașilor și desepațiunea lor mută este in-

fătoșată cu perfecțiune artistică în ilustrațiunea din nr. presinte.

I. H.

C e e n o u ?

☛ **Avis!** În momentul d'a pune sub tipar această parte a foii nōstre, primim informațiunea, că adunarea din Arad a Societății pentru fond de teatru român nu se va putē ține la terminul anunțiat mai sus, căci pe atunci Maj. Sa va fi la Arad, deci se va ficsă un termin nou.

*

Sciri personale. Dl V. Alecsandri dimpreună cu dna soție petrece la băile dela Mehadia, impedecat de choleră a merge în Franța. — Dra Agata Bărsescu, deplin vindecată, a părăsit deja băile dela Mehadia, unde colaboratoru nostru dl dr. G. Vuia i-a fost medicul. — Br. de Schönfeld, comandantulu militar al Transilvaniei, acompianat de generalulu Fischer și de mai mulți oficeri superiori, precum cetim în „Gaz. Tr.“, a făcut în sēptēmāna trecută vizită regelui Carol, spre a-l invitā la manevrele cele mari ale trupelor austro-ungare în vēra acēsta. — Dnii Pencovici și Buduștean, generali în armata romānă, petrec de cāteva țile la Sibiu, unde furē trimiși d'a represintā Romānia în comisiunea pentru regularea hotarelor; într'una din țile musica militară a cāntat pe promenadă în onōrea generalilor romāni. — Dl Iosif Bota, diurnist la judecătoria cercuală din Beregszász, a fost numit cancelist la judecătoria cercuală din Casoni.

Inaintări canonice. La capitulu din Oradea-mare au fost inaintați: Rds. D. Paul Vela pān'acuma canonic custode la stalul de canonic-cantor, Rds. D. dr. Augustin Lauran pān'acum canonic școlar la stalul de canonic-custode, Rds. D. Artemiu Sarkadi pān'acum canonic-cancelar la stalul de canonic școlar. Un stal canonical e vacanț.

Sciri din Romānia. Regele și regina Romāniei vor merge în tōmna viitōre la Sigmaringen, unde se va serbā cununia de aur a principelui Anton Hohenzollern, pārintele regelui. — Dl B. P. Hașdeu a ținut în sēptēmāna trecută un discurs la împărțirea premiilor între școlarii din șcelele secundare și primare dela Bucuresci; i-a respuns ministrulu instrucțiunii publice. — Dl I. Manliu, profesor în Bucuresci, a obținut medalia Bene-Merenti cl. I pentru publicațiunile sale didactice. — Dl Nicolae Xenopol, publicist, s'a numit director al bibliotecii centrale din Bucuresci. — Demir Sion, fiul poetului George Sion, elev al școlei de poduri și șosele din Paris, a încetat din viață la Bucuresci, sēptēmāna trecută, în etate de 23 ani. — Dnii Mocan și Velescu au plecat din Bucuresci împreună cu șese școlari ai lor la Berlin, să se unescă cu Petrescu gîmnasticul romān, ce petrece acolo. Impreună vor trece prin Paris, unde se vor oprî cātāva vreme; apoi se vor scoborî peste Pirenei la Madrid, să arete și fraților spanioli frumoșele nōstre jocur. — La Asilul Elena Dōmna din Bucuresci împărțirea premiilor s'a făcut la 28 iunie (10 iulie); tot atunci a fost și esposițiunea de desemn. cāete și lucru de mână. — Hymen. Dl dr. Gr. Rōmnicean s'a cāsătorit cu dșōra Zoe Porumbar; dl G. C. Robescu cu dșōra Ecatarina C. Butculescu. — Academia Romānă nu este de părerea ca congresulu internațional de antropologie și archeologie preistorică să se țină în anul viitor la Bucuresci; se crede dar că ideia va fi cu totul părăsită. — Regele a cumpērat cu 20,000 lei casele și grădina dela spatele palatului regesc din Bucuresci, unde se găsesce Conservatoriulu. — Dl P. S. Aurelian, fostulu ministru al cultelor și instrucțiunii publice, va luā ărăș direcțiunea școlei de agricultură dela

Perestreu. — *Dl dr. Marcovici*, medic ir Bucuresti, a fost trimis de guvernul român ca să studieze cholera din Toulon. — *Regele* va face la finele lui august o vizită regelui Serbiei.

Asociațiunea transilvană. *Convocare.* In conformitate cu §§ 14 și 21 din statutele Asociațiunii transilvane și in conformitate cu concludul adunării generale dela Brașov din 1883 de dno 31 august șed. III p. prot. 49, adunarea generală pentru anul curent se convoca prin acesta in orașul Orăștie pe ziua de 17 august st. n. și zilele următoare. Aducând acesta la cunoscință publică, invit pe toți membrii Asociațiunii a lua parte in numer cât mai mare la ședințele acestei adunări. Presidiul Asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român. Sibiu in 11 jilie st. n. 1884. *Iacob Bologna*, v.-pres.

Gimnasiul din Beiuș. Esamenul de maturitate s'a incheiat la 5 jilie, sub presidiul clui prodirector Petrovici, care s'a purtat forte leal și just. Dintre 20 de tineri maturisanti, unul a obținut calcul de eminent, 4 au fost declarați bine maturi, 11 maturi, 1 s'a respins pe 2 luni, 1 pentru totdeauna, 2 s'a retras. După incheierea esamenului, dl prodirector a ținut o cununare către studenți, exprimându-și mulțămirea pentru succesul constat și dându-le svaturi bune pentru viață și pentru carierele ce-și vor alege.

Sânțirea capelei din morminți in Lugos s'a făcut, după cum scriserăm in nr. trecut, in serbătorea nasterii stlui Ioan. Actul acesta s'a sevrșit cu pompă mare, de care de mult n'a vedut Lugosul. Serviciul divin fu celebrat de dl protopresbiter George Peștean, imputernicit spre acest scop de Pr. Ssa episcopul diecesan Ioan Popas, care ține cură la Carlsbad. Celebrantele fu asistat de preoții: A. Ursulescu, M. Ignia, V. Poerean, N. Biresescu, Michalescu și P. Peștean. In stersit di pontificant a costat o cununare frumoasă. A urmat apoi slințirea și tăierea prinoseilor aduse de dnu C. Bredicean și Costa Blaș. Ceremonia se termină la 1 oră. Apoi publicul se adună la un prând comun, sub un umbrar ridicat de dl epitrop G. Martinescu. S'a ținut toasturi pentru episcopul, pentru inițiatorii capelei Alexandru și Ana Nedelcu din Budapesta și alții. Petrecearea s'a incheiat după mieșdădi la 5 ore.

Societatea literară română din Bucovina ș-a ținut adunarea generală in 7 jilie la Cernăuți. La propunerea dlui Sbera s'a primit ca societatea să edeie o foie literară ca organ al Societății, comitetul să ficeze c și anunită in care să se serbeze in mod solemn memoria membrilor defuncți și cinemeritați, și prelegerile publice ținute de către membrii Societății să se tipărescă. Tustrele propuneri se primară. Comitetul se compuse astfel: Ca vice-președinte se realese dl archimandrit și consilier consistorial Miron Calinescu, ca membri pe trei ani dnu: dr. Mitrofanovici, dr. Seleschi, dr. Tomasciuc, Orest Reneiu de Hărseni și dr. Volcinschi; pe doi ani: Leo cav. de Goan, Constantin Stefanovici, Calistrat Coca, Ieremievici Nicolaiu și Dimitrie Socolean; pe un an: dl Isidor cav. de Zotta; ca revisori se aleseră dnu: dr. Ioan Țurcan, Emanuil Ciuntuleac și dr. Vojotichi.

Gimnasiul din Brașov. Esamenul de maturitate s'a ținut in sептēmāna trecută, sub conducerea Il. Sale dlui vicariu arhiepiscopesc Nicolae Popea. Ca comisariu din partea ministeriului de culte a funcționat dl Ignatiu Vereș, directorul gimnasiului de stat din Sibiu. Succesul a fost mulțămitor. După incheierea esamenului, profesorii și invetătorii au dat un banchet in onorea Rds. D. vicariu, asistând peste 90 de persoane. Im-

părțirea testimoniilor s'a făcut la 11 jilie st. n. după serviciul divin. Cu asta ocaziune dl director Stefan Iosif a ținut un discurs, vorbind despre insemnătatea inștrucțiunii pentru popor. In stersit părintele vicariu ș-a esprimit mulțămirea sa pentru acest progres frumos.

Alegerile de deputați in Bucovina s'a terminat. Resultatul acesta: din cele 12 cercuri electorale, șapte au ales deputați români; aceștia sânt: baronul Hurmuzachi, Renney, cav. de Flondor, Morar, dr. Zotta, bar. de Vasileo și bar. de Stercea.

S'a găsit hoțul cere a furat cei 27,000 florini din cassa garei dela Cluș. Și nu ne-am inșelat in presupunerea noastră esprimată in nr. trecut, că tâlharul a trebuit să fie un om dela gară, căci a fost ănsuș șeful substituit Aloisiu Siling. Faptul sevrșit s'a descoperit prin constatarea, că cutia, in care s'au găsit cei 15,000 fl., a fost proprietatea lui Siling. Densul, vedându-se prins, a mărturisit, că el a deschis cassa cu o cheie falsă, a scos banii și i-a ascuns in doue locuri in grădină. Intr'un loc, precum anunciarăm și noi, s'a găsit 15,000 fl.; la celalalt loc a condus el ănsuș pe judecător, dar acolo s'au găsit numai 10,500 fl. Va să ăică 1500 fl. lipsese. Densul afirmă, că n'a prepădit nici un crucer.

Cholera devastă in tôte zilele mai grozav in cele doue orașe: Toulon și Marseille, ale Francei de sud. Dilele din urmă la Toulon par că a scădut puțin, dar cu atât mai mult a crescut in Marseille. In alte orașe inșe ăncă nu s'a incubat, căci in Aix au fost mai mult numai casuri sporadice. Unii medici sperză, că de ăra-ce de o lună de zile epidemia nu s'a respândit mai departe, nici nu se va respândi. Alții inșe susțin contrariul. Deci e mai bine să fim pregătiți la ori ce eventualitate!

University Library Cluj
de Matilda Popa.

Din următorele 31 silabe: A, a, o, an, is, es, do, chi, re, is, ro, ni, land, da, cu, li, sar, la, to, ei, da, ti, dut, lap, dos, pal, vi, zon, na, vo, selin; să se formeze 11 cuvinte, ale căror litere inițiale cetite de sus in jos, ăr cele finali cetite din jos in sus să deie numele a doue femei celebre in literatura română.

Insemnătatea cuvintelor: 1) Poet transcarpatin. 2) Element chemic. 3) Oraș in Turcia. 4) Medic celebru din anticitate. 5) General român. 6) O insulă apartinătore de Danimarca. 7) Cel din urmă rege din Asiria. 8) Oraș vechiu in Italia. 9) Numirea unor părți a fortarețelor. 10) Insulă in marea tirhenică. 11) Părintele școlasticilor.

Terminul de deslegare e 1 august. Ca totdeauna și de astă-dată se va sorti o carte între deslegători.

Călințarul sептēmānei.

ȶiua sept.	st. v.	st. n.	Numele sântilor și sərbătorile.	Sorele rosate	Sorele apune
Duminea	6-a	după	Rusale. Evang. dela Mateiu c. 9, v. 5. a inv. 6.		
Duminea	8	20	Mart. Precopiu	4 23	7 4
Luni	9	21	Ierom. Pangraciu	4 24	7 4
Martți	10	22	45 mart. d. Nicopol	4 25	7 4
Mercuri	11	23	Mart. Eufemia	4 26	7 4
Joi	12	24	Mart. Proclu	4 27	7 4
Vineri	13	25	Adun. arch. Gavril	4 28	7 4
Sămbetă	14	26	Apost. Achila	4 29	7 4

Proprietar, redactor respundător și editor: IOSIF VULCAN.